

Dr Michael Harbin, Sprawiedliwość społeczna dla społecznych outsiderów w starożytnym Izraelu, część 1, Tło kulturowe starożytnego Izraela

© 2024 Michael Harbin i Ted Hildebrandt

To jest dr Michael Harbin i jego wykład na temat Sprawiedliwości Społecznej dla Wyjątków Społecznych w Starożytnym Izraelu. To jest część pierwsza, Tło Kulturowe Starożytnego Izraela.

Szalom, nazywam się Michael Harbin. Jestem emerytowanym profesorem studiów biblijnych na Uniwersytecie Taylora, a moje doświadczenie było takie, że służyłem w Marynarce Wojennej przez 28 lat, zanim przeszedłem do nauczania, ale w trakcie tego procesu zostałem studentem Starego Testamentu.

Waham się, czy powiedzieć, że jestem uczonym, ale dzisiaj przyjrzymy się serii wykładów na temat Sprawiedliwości Społecznej dla Wyjątków Społecznych w Starożytnym Izraelu. Pierwsza lekcja, część pierwsza dzisiaj, będzie dotyczyła Tła Kulturowe Starożytnego Izraela.

Biblia przedstawia i dostarcza zasad danych przez Boga, które wydają się być stosowalne do wszystkich ludzi we wszystkich kulturach w każdym czasie. Jednak wiele z tych zasad musi zostać wyekstrahowanych z konkretnych kultur, w których były osadzone. Kiedy czytamy Stary Testament, widzimy kulturę, która bardzo różni się od naszej.

Jest to szczególnie prawdziwe w odniesieniu do jej wiejskiego, agrarnego, niskotechnologicznego, zorientowanego lokalnie i powolnego tempa. Nasz jest dość miejski, postindustrialny, wysokotechnologiczny, zorientowany globalnie i szybki. Chociaż możemy i powinniśmy próbować wywodzić zasady z kultury, którą Bóg zaprojektował dla Izraela, musimy upewnić się, że rozumiemy tę kulturę.

Na przykład zobaczymy, że obszary wiejskie w starożytnym Izraelu bardzo różniły się od obszarów wiejskich w świecie współczesnym, regionie, w którym mieszkam w północno-środkowej Indianie. Dotyczy to zwłaszcza Tory lub Pięcioksięgu, w którym znajdują się wytyczne kulturowe Boga. Podczas gdy uczeni debatują nad pochodzeniem Pięcioksięgu, wydają się generalnie zgadzać, że został on napisany dla kultury związanej z ziemią.

Joseph Blenkinsopp twierdzi, że „zakłada on istnienie chłopskiego społeczeństwa rolniczego, społeczeństwa agrarnego”. Roland De Vaux twierdzi, że celem materiału prawnego było zarządzanie „wspólnotą pasterzy i chłopów”. Jednak w tym opisie są niuanse, które mogą nas zaskoczyć, jeśli nie przeanalizujemy natury tej społeczności.

Zasugerowałbym, że jednym obszarem, który wymaga dokładnego zbadania, są relacje. W tym badaniu będziemy podążać za tradycyjnym rozumieniem, że tak jak przedstawiono w tekście, materiał w Pięcioksięgu, który opisuje, jak Izraelici mieli się do siebie odnosić, został podany albo na górze Synaj w drugiej połowie Księgi Wyjścia i w Księdze Kapłańskiej, albo podczas podróży do ziemi Kanaan w Księdze Liczb i Powtórzonego Prawa. Łącznie materiały te miały na celu zapewnienie narodowi zaawansowanych wskazówek dotyczących tego, jak ma żyć po osiedleniu się w tej ziemi.

Jednakże, jak pokazano w dalszej części po wygnaniu, przepraszam, po zasiedleniu ksiąg Starego Testamentu, jest prawdopodobne, że jeśli naród kiedykolwiek podążał za wytycznymi Boga, to czynił to tylko częściowo i tylko przez krótki czas. Niezależnie od daty, którą uczeni podają dla tekstu Pięcioksięgu, generalnie zgadzają się, że jest on zorientowany na późne społeczeństwo brązu. Biorąc pod uwagę ogromną przepaść kulturową między społeczeństwem rolniczym, które uprawiało ziemię narzędziami z brązu, a naszą współczesną zachodnią kulturą postindustrialną, każda próba zastosowania dyrektyw zawartych w materiale do naszego własnego świata napotyka szereg istotnych problemów.

Naszym celem w tej prezentacji jest przyjrzenie się konkretnym aspektom tego złożonego zbioru materiałów, które odnoszą się do kwestii sprawiedliwości społecznej, które dotyczą trzech grup outsiderów: wdów, sierot i rezydentów-obcokrajowców. Grupa, którą nazywam WARA, ładny skrót, oszczędza wiele wysiłku. W części trzeciej zdefiniujemy te grupy bliżej i ocenimy ich pozycję w starożytnej izraelskiej kulturze rolniczej, a także ich podobieństwa.

Tutaj musimy najpierw wyjaśnić niektóre praktyki rolnicze tego historycznego okresu kulturowego, aby ustalić kulturowy punkt odniesienia. Dowody archeologiczne sugerują, że typowa społeczność rolnicza, podobnie jak współcześni Kananejczycy i ich poprzednicy, była bliska, była skupiskiem domów zbudowanych blisko siebie, nawet do tego stopnia, że miały wspólne ściany. Miały one wzór, który istnieje do dziś.

Ta struktura wsi, zwłaszcza w odniesieniu do relacji wsi z otaczającymi ją gruntami rolnymi, miałyby głęboki wpływ na relacje społeczne. Twierdziłbym, że miałyby to bardzo istotne implikacje w odniesieniu do kwestii sprawiedliwości społecznej, a jednak, co zaskakujące, jest to w dużej mierze pomijane przez naukowców. Źródłem, które uznałem za bardzo pomocne w zrozumieniu niektórych z tych problemów społecznych, było badanie współczesnej wsi na wyżynach na wschód od Galilei

przeprowadzone przez antropologa Richarda Antoine'a w książce zatytułowanej Arab Village, A Social Structural Study of a Transjordanian Peasant Community, która została opublikowana w 1960 r.

Według raportu Antoine'a, techniki rolnicze, które zaobserwował, były bardzo podobne do tych przedstawionych w Starym Testamencie. Jednak jego badanie było również bardzo odkrywcze w odniesieniu do tego, jak struktura społeczna i fizyczny układ wioski wpływały na relacje społeczne, a to będzie głównym tematem tego badania, czyli sprawiedliwości społecznej. Ten obraz nienazwanej typowej jordańskiej wioski to jeden z tych, które widzieliśmy podczas jednej z moich podróży do Jordanii.

Jak widać, ciasno zabudowane domy wiejskie kończą się nagle po obu stronach polami, nieogrodzonymi polami rozciągającymi się we wszystkich kierunkach. Jest to ten sam układ, który archeolodzy zauważyli, charakteryzując wioski izraelskie w późnej epoce brązu. Dwa czynniki, ciasno zabudowane domy wiejskie i nieogrodzone pola, pomagają wyjaśnić kilka aspektów starotestamentowych kwestii sprawiedliwości społecznej.

To mapa, którą Antoine stworzył w latach 60. podczas swoich badań nad jordańską wioską Kafr al- Ma'a , która leży około ośmiu mil na wschód od rzeki Jordan. Należy zauważyć, że wioską w tym badaniu jest cały obszar hashmart , dość złożony. W centrum osadzona jest część mieszkalna.

To jest ta mała ciemna sekcja tutaj, pośrodku, a jednak cały obszar nazywa się wioską. To zaskakująca identyfikacja z zachodniej perspektywy. Antoine opisuje Kafr al- Ma'a jako jedną z około 200, jak to nazywa, seryjnie rosnących wiosek w dystrykcie Anjouan w północno-zachodniej Transjordanii.

W tym czasie, podczas jego badań, wioska ta liczyła około 2000 mieszkańców. Ta mapa obejmuje część regionu Anjouan, który obejmuje około 170 mil kwadratowych w obrębie obszaru mapy lub około 440 kilometrów kwadratowych. Antoine zidentyfikował około 25 wiosek w tym obszarze w tym czasie.

Podobnie jak Kafr al- Ma'a , każda wioska była naprawdę dużym regionem geograficznym, takim jak mamy w tym zacienionym obszarze i z skupiskiem domów jądrowych podobnych do przykładu, który już widzieliśmy. Jak pokazano na tym zdjęciu, w Kafr al- Ma'a , wioska, w której studiował Antoine, naprawdę składa się z dwóch części. Trójkąt jest na górze, a następnie ten długi pas jest na dole.

Jak pokazano na obszarze mieszkalnym, mieszka w tym trójkątnym obszarze, mniej więcej trójkątnym obszarze na górze, na który patrzymy. Jak pokazano na tym następnym diagramie, ta mniej więcej trójkątna północna część wioski miała długą oś około trzech mil. Oś poprzeczna, pionowa, prawie północ-południe, ma około półtorej mili.

A na tym diagramie Antoine zaznacza różne pola mieszkańców wsi, kolorując je według różnych klanów i wiosek, które je posiadały, jak wskazano. Mamy więc te różne klany i linie, z których każda posiada określone pola. Dodatkowo, w centrum, widać obszar mieszkalny.

To jest ten region tutaj obok 13. Więc masz ten obszar mieszkalny w centrum ogrodu w centrum pól. Tak, reszta wioski jest oznaczona na pierwszej mapie jako tereny leśne.

szybko wrócimy do pierwszej mapy , w prawym dolnym rogu, widać, że jest ona oznaczona jako lasy, gdzie prawdopodobnie pasą się i ścinają drewno na różne cele. Jest to opisane, lub Antoine opisał to, jako wtórny wzrost wiecznie zielonych krzewów dębowych. Wygląda na to, że obszar ten był również wykorzystywany do wypasu.

Podczas gdy koncepcja większego obszaru wsi jest ważna dla zrozumienia kontekstu dla naszych obecnych celów, skupimy się na tym północnym trójkącie, który obejmuje siedliska. Jak pokazano na schemacie, obszar siedliskowy był częścią Kotliny Al Balad, obszaru 13 na mapie. Jak opisał to Antoine, ta kotlina była zasadniczo okrągła, miała około kilometra średnicy, nieco ponad pół mili.

Najważniejszą rzeczą, na którą należy zwrócić uwagę, gdy patrzymy na to, jest to, że obszar rolniczy otacza obszar mieszkalny, który widzieliśmy na naszym pierwszym zdjęciu. Następnie, gdy skupimy się na obszarze mieszkalnym, powinienem zauważyć, że nie umieścił wszystkich domów na diagramie. Te, które umieścił, były tymi, które umieścił w swoim gabinecie.

Ta mapa w większej skali pokazuje, że Kfer Amah było otoczone mniejszymi polami ogrodowymi w obrębie i poza obszarem mieszkalnym. Należy zwrócić uwagę na trzy rzeczy. Po pierwsze, diagram nie obejmuje wszystkich domów, o których już wspomniałem.

Po drugie, obszar mieszkalny był gęsto zaludniony, szacowana populacja wynosiła około 2000 osób mieszkających na obszarze mniejszym niż dziesiąta część mili kwadratowej. Uwzględniono około 270 gospodarstw domowych, z których większość zajmowała domy jednopokojowe. Po trzecie, zacienione obszary na tej mapie wokół domów i niektóre rozsiane to obszary ogrodowe, gdzie pola są podzielone według rodzin wielopokoleniowych.

Zauważ, że ta mapa, patrząc na strzałkę wskazującą północ, jest po lewej stronie, więc wioska jest obrócona w stosunku do dwóch poprzednich map. Jeśli porównamy dwa ostatnie zdjęcia, możemy wyobrazić sobie strukturę wioski otoczoną ogrodami, dalej otoczoną gajami oliwnymi, a następnie poza tym polami zboża, a następnie

dalej lasy. Jak widać na kolejnym zdjęciu, które zostało faktycznie zrobione w północnym Izraelu, przynajmniej w niektórych przypadkach rolnicy uprawiali ziemię wokół drzew oliwnych, i rozumiem, że jest to praktyka, chociaż widziałem ją w ciągu ostatnich kilku dekad, rzekomo sięgająca okresu Starego Testamentu.

Ten nowoczesny układ zilustrowany na tych obrazach z grupą domów otoczonych polami wiosek jest bardzo podobny do standardowej struktury wioski Izraelity w późnym okresie brązu w Izraelu. Te obrazy wizualne pomagają zachodniemu czytelnikowi lepiej zrozumieć różne aspekty starożytnego Izraela. W swoim artykule encyklopedycznym Frank Frick wskazuje, że w literaturze archeologicznej słowa wieś, miasteczko i miasto są często używane zamiennie.

Czy to nie jest świetne dla wyjaśnienia? Twierdzi, że kluczową różnicą między miastem a wsią był poziom administracji. To znaczy, że miasto byłoby otoczone różnymi przysiółkami, zwanymi również wsiami, i służyły do regulowania nadwyżek rolnych. Miasto było również zazwyczaj, ale niekoniecznie zawsze, otoczone murem.

Inną różnicą może być to, że liczba linii włączonych w jego granice będzie się różnić w zależności od tego, czy miasto ma ich więcej. Wraz z rozwojem kultury izraelskiej dodamy również, że niektórzy nazywają obszary przemysłowe. Frick nazywa te klepiska tłoczniami wina, a były też inne, na które moglibyśmy spojrzeć później.

Jeśli ten model skupiska domów otoczonych polami mieszkańców wsi był również standardową strukturą wsi w Izraelu w późnej epoce brązu i wczesnej epoce żelaza, to znaczy w okresie przedstawianym jako ramy czasowe sędziów i wczesnej monarchii, to wydaje się, że powinny istnieć implikacje dotyczące rutynowego życia rodzinnego, zwłaszcza dla przeciętnego Izraelity zajmującego się rolnictwem. Podczas gdy na przestrzeni lat przeprowadzono szereg badań dotyczących rodzin, generalnie skupiały się one na poszczególnych rodzinach, a nie na bardziej złożonych relacjach całej wsi. Sugeruje się, że implikacje większej kultury wsi są zarówno widoczne, jak i znaczące dla materiału biblijnego, zwłaszcza w takich kwestiach jak Księga Rut.

Choć autor Rut nie jest znany, opowieść przedstawia się jako rozgrywająca się pod koniec okresu sędziów i wydaje się dawać wgląd w system rolniczy tamtych czasów. Rut jest przedstawiona zarówno jako wdowa, jak i jako rezydentka-cudzoziemka. Kiedy autor śledzi proces odkupienia Rut, porusza kilka postanowień dotyczących sprawiedliwości społecznej, które omówimy w części czwartej.

W tym momencie musimy jednak zauważyć, że tekst przedstawia również kilka szczegółów, które sugerują normy społeczne określone przez strukturę społeczności. Na przykład, gdy Rut wychodzi zbierać kłosa w Rut 2, model wioski otoczonej polami uprawnymi jest tym, co najlepiej oddaje tekst. Dwukrotnie, Rut 2 i 3 mówi o Rut wychodzącej na pole, w liczbie pojedynczej, gdzie pracują żniwiarze.

W wersecie 3 ponownie zaznaczono, że część tego pola, ponownie pojedyncza, należała do Boaza. Sugeruje to, że podczas gdy pewne części ziemi uprawnej otaczającej wioskę należą do różnych osób, całość uprawianej ziemi była postrzegana jako zbiorowa całość należąca do społeczności. W wersecie 3 zaznaczono również, że Rut przypadkiem przysłała na część pola należąca do Boaza, który był z rodziny Elimelecha.

Język ten wydaje się sugerować własność różnych działek ziemi, nie tylko Boaza, ale i jego linii, co było widoczne w gabinecie Antoine'a. Sugeruje również, że nie było płotów między polami, jak widać na tym zdjęciu, zwłaszcza w czasach współczesnych. Zdjęcie to zostało zrobione w północnym Izraelu podczas jednej z moich podróży tam, i widać pola podzielone grzbietami roślinności.

Jeśli rolnicy i żniwiarze w Księdze Rut postępowali zgodnie z wytycznymi prawa Mojżeszowego przedstawionymi w Księdze Kapłańskiej 19 :9, to, cytuję, nie zbierali do rogu pola, koniec cytatu, jak tłumaczy New American Standard. Słowo tłumaczone jako róg nie jest jasne. Inni tłumacze używają słowa krawędź.

Czy to róg czy pojedyncza krawędź? A może to najbardziej zewnętrzna część. Gdyby żniwiarze w dwóch sąsiadujących częściach pozostawili za rogiem, nie byłoby ogrodzeń, do których zbieracz mógłby łatwo trafić, to znaczy nieumyślnie przejść z pozostałości jednej części pola należącej do jednej osoby do tej należącej do innej. Brak ogrodzeń jest nieco zaskakujący, biorąc pod uwagę wszechobecne kamienie znajdujące się na polach uprawnych w całym regionie.

Trzeba by je usunąć, aby przygotować pole pod uprawę. Luciano Turkowsky zauważa, że podczas przygotowywania dziewiczej gleby najpierw usuwa się większe kamienie, aby oznaczyć granicę działki. Na początku sugeruje to kamienne ogrodzenia, jakie widzimy w częściach naszego kraju, takich jak Nowa Anglia.

Jednakże Księga Powtórzonego Prawa 19:14 ostrzega przed przesuwaniem znacznika granicznego, sugerując coś, co można łatwiej przesunąć, jak widać na tym obrazku. To rodzi pytania dotyczące tego, co stało się z kamieniami, które zostały usunięte poza tymi, które zostały użyte do znaczników granicznych. Jedną z możliwości mogą być domy.

Innym może być to, że były używane do tworzenia tarasów, chociaż ta innowacja prawdopodobnie pojawiła się później. Innym aspektem opowieści Ruth jest opis klepiska w rozdziale trzecim. Dwa punkty są tutaj istotne.

Po młóceniu ziarno należało oddzielić i oczyścić z plew. Proces ten zwykle odbywał się na podwyższeniu wystawionym na wiatr, jak widać na tym zdjęciu klepiska w górach południowej Hiszpanii, gdzie mieszkałem w latach 70. W Izraelu klepisko mogło być własnością prywatną lub, jak w przypadku Ornana Jebusyty, który sprzedał

swoje klepisko Dawidowi po zatrzymaniu zarazy w 1 Kronik 21, klepisko mogło być wspólne i podlegać większym klasom społecznym, takim jak linia lub nawet cały klan.

Podczas gdy ograniczenia transportowe sugerują, że klepiska omłotowe znajdowałyby się w pobliżu pól uprawnych, układ wsi opisany powyżej, a także moje osobiste doświadczenia w całym Izraelu, mogą sugerować, że typowa lokalizacja byłaby nieco oddalona od wsi, aby plewy mogły być zdmuchiwane z domów. Proces młócenia-okienkowania był kilkudniowym procesem obejmującym kilka etapów — zwykle wszystkie wykonywane na klepisku. Biorąc pod uwagę odległości, ilość pracy wymaganej do młócenia, okienkowania i późniejszą potrzebę transportu przetworzonego ziarna z powrotem do wsi, najwyraźniej powszechną praktyką było zbiorowe spędzanie nocy na klepisku, jak widzimy w rozdziale 3 Księgi Rut, wersetach od 3 do 7. Wcześniej zauważyliśmy, jak lasy rozciągają się poza pola uprawne i zasugerowaliśmy, że region ten może być wykorzystywany do wypasu owiec i kóz we wsi.

Jeśli tak, to byłoby to w kontraście do bardziej znanego i nowszego wzorca Beduinów, który jest przynajmniej półkoczowniczy. Układ wsi opisany powyżej sugerowałby, że te obszary pastwisk byłyby najbardziej oddalonymi częściami w obrębie regionu wsi, najbardziej oddalonymi od części mieszkalnej, wyraźnie nadal będącymi częścią społeczności. W rzeczywistości szereg badań sugeruje, że po żniwach owce byłyby przyprawdane bliżej wsi i wypasane na polu zebranego zboża, podobnie jak owce na tym zdjęciu zrobionym w pobliżu Ramoth Gilead.

Jeśli tak, to miałyby sens, aby bydło pozwolono pozostać na pastwisku na noc, gdy pogoda była lepsza, co daje nam interesujące tło dla Łukasza, rozdział 2, werset 8, kiedy widzimy pasterzy na polach ze swoimi stadami. Chociaż wystarczająco daleko od domów, aby zwierzęta nie były codziennie pędzone na pola i z powrotem, to jednak wystarczająco blisko domów, aby pasterze mogli pracować na zmiany, wracając do domu przynajmniej na pół etatu. Normy społeczne okresu przedmonarchicznego byłyby przeplataniem się kilku wieków tradycji sięgających Abrahama i dalej oraz nauk Tory przekazanych przez Boga głównie na Synaju, a następnie rozwiniętych w procesie osadniczym prowadzonym za czasów Jozuego.

Podczas gdy ludzie przywieźli ze sobą wiele tradycji i praktyk z Egiptu, Bóg, ustanawiając nowy naród, dał Torę, aby ją udoskonalić i zastąpić, jeśli to konieczne, aby ujednolicić te tradycje i praktyki, tak aby ludzie dostosowali się do Bożych standardów sprawiedliwości. W związku z tym miałyby miejsce pewne przeniesienie tego, co miały inne kultury i co rozwinęły. Miałyby również miejsce innowacje.

Naszym zadaniem nie jest tutaj rozróżnienie, co jest czym, ale spojrzenie na produkt końcowy jako na bosko ustanowiony system, który zapewniłby społecznie sprawiedliwą kulturę w świecie zamieszkanym przez upadłych ludzi. Dla Izraela oczekiwaniem było, że gdy przybędą do Kanaanu, zostaną podzieleni nie tylko na

plemiona, z których było 12, ale na mniejsze grupy, a te mniejsze grupy osiedlą się w miastach i wioskach i wdrożą lokalne rządy w kwestiach rutynowych. Podstawowe dane demograficzne opisane w procesie osadniczym prawdopodobnie były nieco podobne do tego, czego doświadczyło kilka poprzednich pokoleń w Egipcie.

W związku z tym Tora zmodyfikowała obyczaje społeczne narodu, których przestrzegania od niej oczekiwano, prawdopodobnie podnosząc poprzeczkę w kwestii czegoś, co nazywa się sprawiedliwością społeczną. Jednym z przykładów może być zakaz sprzedaży ziemi, którą Bóg dał każdej rodzinie jako produkt podziału po osiedleniu. Podczas gdy materiały takie jak incydent między Achabem a Nabotem sugerują, że niektórzy próbowali przestrzegać tych standardów, ogólne przesłanie prorockie wskazuje, że ludzie w dużej mierze je ignorowali.

Demografia osady miałyby znaczący wpływ na strukturę społeczną kultury, w której głównym środkiem transportu była piesza. Układ społeczności, jak omówiono powyżej, wpływał na relacje społeczne, praktyki pracy i odległości między społecznościami, a nawet na kwestie takie jak małżeństwa. Kwestię małżeństwa omówimy w części 3. Tutaj chcemy przyjrzeć się, w jaki sposób struktura wioski wpłynęła na dynamikę pracy i rodziny.

Podział ziemi. Po pierwsze, według plemienia. Ziemia, według Jozuego 13 do 21, została podzielona między 12 plemion, co określa linie graniczne między obszarami plemiennymi, a także wymienia miasta znajdujące się w każdym obszarze plemiennym wraz z ich wioskami lub osadami zewnętrznymi.

Tekst nie wyjaśnia procesu, w którym mniejsze jednostki, to znaczy klan lub część klanu, mogłyby zostać podzielone. Mogły osiedlić się w mieście lub w jakiś sposób różne rozszerzone rodziny mogły osiedlić się zarówno w mieście, jak i w okolicznych wioskach. Ten regionalny lub lokalny podział poprzez klany i rozszerzone rodziny byłby ważniejszy dla przeciętnego Izraelity na co dzień, ponieważ to one tworzyły organizacje społeczne, które określały zarówno obciążenia, jak i korzyści, gdy Izraelici osiedlili się w ziemi.

W ten sposób stworzyli podwaliny dla swojej sprawiedliwości społecznej. W związku z tym naszym obecnym zmartwieniem jest ocena ostatniego kroku, w którym lokalni starsi wiosek lub miast dzielą pole zbiorowe, jak omówiono powyżej, na to, co można by nazwać nuklearnymi gospodarstwami rodzinnymi. Dystrybucja plemienna.

Opowieści o podboju twierdzą, że każdemu plemieniu izraelskiemu przyznano część ogólnej ziemi, na której mieli mieszkać. Według Jozuego odbywało się to poprzez rzucanie losów. Wydaje się, że jest to ogólne wyrażenie opisujące dowolną z wielu metod stosowanych do podejmowania decyzji, które z ludzkiej perspektywy były zasadniczo bezstronne.

Dzisiaj mamy rzucanie monetą i losowanie słomek. Moglibyśmy użyć tego jako przykładów. W przypadku Izraela założenie było takie, że Bóg kontrolował wynik, chociaż wydawał się losowy.

Ponieważ Reuben, Gad i połowa plemienia Manassesu opowiedzieli się za ziemią po wschodniej stronie rzeki Jordan, po prawej stronie, zachodni region został podzielony na dziesięć regionów, drugą połowę Manassesu i pozostałe dziewięć plemion. Lewi, oczywiście, był rozproszony po reszcie kraju. Podziały ziemi są opisane w ostatniej części Księgi Jozuego, ale nie powiedziano nam, jak te podziały ziemi zostały ustalone.

Mówi się nam, że każde plemię miało terytorium, które obejmowało wszystkie klany lub rozszerzone rodziny, które były w ciągłym związku. Księga Jozuego twierdzi również, że ziemia była podzielona na działki proporcjonalnie do wielkości plemienia, przy czym większe plemiona miały więcej terytorium, Jozuego 14:1 do 5. Jednak Jozue podaje bardzo mało informacji o samym procesie, koncentrując się raczej na wyniku. Konkretnie podaje kilka list konkretnych miast w ogólnym zarysie części każdego plemienia, Jozuego 15 do 19.

Nawet te listy różnią się szczegółowo od plemienia do plemienia. Juda jest bardzo szczegółowa. Większość plemion nie jest.

Chociaż te miasta, wraz z ich wioskami, są wymienione, nie są opisane i w wielu przypadkach nie są nigdzie indziej wymienione. Ważne jest to, że każdemu plemieniu przydzielono część według jego rodzin. Wskazówki, jakie Bóg dał Mojżeszowi w Księdze Liczb 26, mówią, że ziemia miała być podzielona według liczby imion.

Jedną rzeczą, która jest często pomijana, jest to, że jak przedstawia to tekst, wszystkie rodziny, które osiedliły się w tej krainie, wychodziły z tego samego 40-letniego doświadczenia na pustyni, podczas którego Bóg przez cały ten okres dbał o ich potrzeby. Teraz wszyscy otrzymywali zasoby na nowy początek, ale to było trudne. Po pierwsze, chociaż byli starsi, którzy mieszkali w Egipcie przed Exodusem, w większości byli dziećmi, gdy byli w Egipcie i mieli niewielką pamięć, jak uprawiać ziemię.

Nawet jeśli pamiętali, jak uprawiać ziemię, rolnictwo w Izraelu miało się różnić od rolnictwa w Egipcie. W Egipcie rolnictwo było prowadzone za pomocą nawadniania. W Izraelu będzie to zależało od opadów deszczu.

Kto otrzymał ziemię? Obszary klanów były dzielone przez klan na konkretne regiony miejskie, a następnie przez rodzinę rozszerzoną. Teoretycznie osoby otrzymujące ziemię w ramach tych rodzin rozszerzonych były fizycznymi potomkami Jakuba, trzeciej osoby, która odziedziczyła przymierze, które pierwotnie dało ziemię Abrahamowi. W rzeczywistości grupa, która wyszła z Egiptu jako część Exodusu, była

mieszaną kompanią, jak odnotowano w Księdze Wyjścia 12.38. Jak widać poniżej, oni również otrzymali ziemię.

Wymienione imiona, Liczby 26:53, to mężczyźni, którzy zostali policzeni w niedawno zakończonym spisie. Niejasne odniesienie do większych i mniejszych grup w wersecie 54 prawdopodobnie odnosi się do dwóch grup określonych w pierwszym spisie w Liczby 1-2, który nakazał przeprowadzenie spisu przez ich rodziny i gospodarstwa domowe ich ojców. Nie jest jasne, co oznaczają te terminy tłumaczone jako rodziny i gospodarstwa domowe ich ojców, i jest to przedmiotem debaty.

Jak omówimy w części drugiej, będziemy używać terminów klan i rodzina rozszerzona dla większych i mniejszych grup, postrzeganych jako etapy pośrednie między plemieniem a rodziną nuklearną. Prawdopodobnie klan był większą jednostką, chociaż zdajemy sobie sprawę z kilku niepewności związanych z jego identyfikacją. Natomiast rodzina rozszerzona wydaje się być jednostką rodzinną składającą się z trzech pokoleń, w tym dziadków, żonatego dziecka, zwykle syna, o którym myślimy, a następnie wnuków.

Jedno pokolenie poza naszym rozumieniem rodziny nuklearnej. Jednakże rodzina rozszerzona mogła obejmować szerszy zakres potomków osoby, która już nie żyła. Mogłoby to być widoczne nawet dzisiaj na Bliskim Wschodzie.

W tym względzie, jeśli rodzina rozszerzona w tym szerszym sensie osiedliła się w wiosce, może obejmować kilka rodzin rozszerzonych w węższym sensie. Są spokrewnieni, ale bardziej odlegli. Tak więc wchodzimy w kuzynostwo drugiego i trzeciego stopnia i dalej.

Konkretne nazwy podane w Liczb, rozdział 1, wersec 2, to prawdopodobnie klany. Sposób, w jaki miasta są nazywane w Jozuego 15 do 19, w tym granice i nazwane miasta, sugeruje, że działki dzieliły ziemię na konkretne obszary, przynajmniej na poziomie klanu. Oznaczałoby to, że dany klan otrzymał konkretny obszar miasta, analogicznie do opisu wioski Antoine'a, na przykład Kafr al- Ma'a , i możliwe jest, że dwa lub więcej klanów otrzymało to samo miasto lub zostało opisanych jako osiedlające się w tym samym mieście.

Wydaje się bardziej prawdopodobne, że w przyszłości niektóre z tych klanów faktycznie się rozrosną i podzielą. Podział ziemi przez przywódcę klanu w obrębie regionu miejskiego mógł być głównie losowany, ale wydaje się, że miał on również możliwość przekazania konkretnej ziemi konkretnym rodzinom. Ile ziemi zostało przyznane każdej rozszerzonej rodzinie w wąskim sensie? Nie wiadomo.

Czynnikami ograniczającym byłaby ilość ziemi, jaką rodzina mogłaby realnie uprawiać. Gdzie indziej obliczyłem, że typowy spadek wynosiłby około pięciu akrów na dorosłego mężczyznę. Podczas gdy ten rozmiar farmy wydaje się mały według

współczesnych zachodnich standardów, wydaje się, że pasuje do tego, co wiemy o rolnictwie w starożytnym świecie, a nawet dzisiaj w takich obszarach jak Daleki Wschód.

Innym czynnikiem, który należy wziąć pod uwagę, jest to, że ogólnie przyjmuje się, że wszystkie rodziny zajmowały się głównie rolnictwem, a nikt mieszkający w miastach nie wykonywał bardziej wyspecjalizowanych zawodów. W epoce żelaza, która rozpoczęła się około 1200 r. p.n.e., Philip King i Lawrence Steger zaproponowali, że byli specjaliści, których główne powołania obejmowały różne umiejętności, w tym tkacze, garncarze, garbarze i kowale, ale to wykracza poza zakres niniejszego badania. Zgodnie z rekonstrukcją każdy klan wymieniony w Księdze Liczb 26 otrzymał region na podstawie działek.

Obszar klanu zostałby wówczas podzielony na podstawie rozszerzonych linii rodzinnych, najprawdopodobniej tworząc raczej jednorodne rodziny. To znaczy, w pewnym sensie, każdy w wiosce byłby spokrewniony z każdym innym, przynajmniej jako dalecy kuzyni. Ta relacja wydaje się być bardzo ważna w odniesieniu do wdów i sierot, szczególnie outsiderów, ponieważ byłiby spokrewnieni ze wszystkimi innymi w wiosce w różnym stopniu.

Normy społeczne. Tekst biblijny nie odnosi się w zasadzie do raczej przyziemnego procesu osadnictwa, ani nie dostarcza zbyt wielu informacji na temat codziennego życia, jak już wspomniano. Mimo to układ wsi, który przedstawiliśmy, sugeruje kilka praktycznych implikacji, które wpłynęłyby na codzienne życie.

Te z kolei miałyby wpływ na przepisy dotyczące sprawiedliwości społecznej, które dostrzeżemy lub omówimy w Części 4. Poniżej przedstawiono konkretne wnioski, do których doszedłem lub które wyciągnąłem w odniesieniu do codziennego życia i życia rodzinnego w izraelskiej wiosce. Po pierwsze, społeczności były ze sobą powiązane i żyły bardzo blisko siebie. Biorąc pod uwagę bliskość domów i rozszerzone relacje, rodziny byłyby świadome swoich radości i smutków.

Wydaje się również, że istniałaby dość znaczna presja rówieśnicza, ale była ona twarzą w twarz, nie na Facebooku. To wpłynęłoby na wszystkie relacje w społeczności. Po drugie, codzienna praca w terenie.

Dojazdy odbywały się pieszo. Tak więc, jeśli chodzi o codzienną pracę przy sadzeniu, pielęgnowaniu pól lub żniwach, typowy izraelski rolnik opuszczał rano skupisko domów, aby przejść się do konkretnej części wspólnego pola, które posiadał. Z praktycznego punktu widzenia mało prawdopodobne jest, aby wracał do domu, dopóki codzienna praca nie zostanie wykonana późnym rankiem.

Dwa, werset 14, pracownicy jedli lunch na miejscu. W tym samym czasie, w dni, w których nie pracował w polu, rolnik przebywał we wsi, być może w domu lub siedział w bramie. Trzy, porcje pola są ograniczone wielkością w zależności od możliwości.

Ile pola można zaorać, zasadzić i zebrać? Pracując ręcznie, pługiem ciągnionym przez zwierzęta, wydaje się, że każda osoba mogła mieć wiele części, na których orała lub zbierała plony w różnych terminach. Szacuje się, że te poszczególne części prawdopodobnie mieściły się w zakresie od pół akra do akra i miały ograniczoną wielkość społeczności.

Ponieważ każdy szedł pieszo do swojej części pola, nałożyłoby to praktyczne ograniczenie na społeczność rolniczą i na to, jak daleko od obszaru mieszkalnego mogłaby się rozciągać faktycznie uprawiana część społeczności zbiorowego gospodarstwa. Godzinna wędrówka mogłaby być maksymalnym efektywnym zasięgiem codziennego dojazdu, co oznacza, że maksymalny promień uprawy wynosiłby około dwóch do trzech mil, co sugeruje średnicę obszaru wsi wynoszącą około czterech do sześciu mil. Promień uprawy wynoszący około mili lub nieco mniej od bram miasta byłby prawdopodobnie bardziej praktyczny i bardziej typowy.

Pięć satelitarnych osiedli. Jak wykazał Frank Frick, prawdopodobnie istniałby klaster satelitarnych osad lub wiosek otaczających dane miasto. Sugeruje on, że podstawową funkcją miasta było wydobywanie i inwestowanie nadwyżek rolnych oraz zapewnianie przywództwa społecznego.

Nie zajmuje się funkcją wiosek satelitarnych, ale opracowany model sugeruje, że może to być mała społeczność, której celem jest zapewnienie wzajemnego wsparcia dla małej grupy rolników, którzy chcieli być bliżej swoich pól. Gdyby ta struktura była poprawna, to wydawałoby się, że, jak zauważono w punkcie drugim, całkowite terytorium danego klastra miejskiego, to znaczy miasta i jego wiosek, mogłoby mieć średnicę około sześciu lub siedmiu mil, około 10 kilometrów, lub obszar około 25 do 30 mil kwadratowych, 65 do 78 kilometrów kwadratowych. Patrząc na całe społeczeństwo, ziemia między miastami była prawdopodobnie nieużytkiem.

To byłby obszar, na którym przebywały dzikie zwierzęta. Mogliby tam zabrać zwierzęta pasące się, ale większość tego obszaru została wykarczowana. W tym czasie wydaje się, że duża jego część była zalesiona w typie lasu, który możemy zobaczyć w Jozuego 17, 15, gdy daje wskazówki plemieniu Efraima: jeśli chcesz więcej ziemi, wykarczuj ją.

Caleb jest dystrybutorem modeli. W rozdziale 1 Księgi Sędziów wersety 14 i 15 wskazują, że rodzina rozszerzona, w tym przypadku prawdopodobnie przywódca klanu, miała prerogatywę przyznawania konkretnych części terytorium konkretnym osobom lub rodzinom nuklearnym. W przypadku Caleba jest to jego córka.

Nie będziemy go oskarżać o nepotyzm. Podczas gdy przykład Caleba jest przedstawiony jako część podboju, niektóre części tej zróżnicowanej liczby części pola prawdopodobnie nie zostały całkowicie rozdzielone na początku. Jeśli rozdzielają ziemię na podstawie tego, ile mogli faktycznie obsłużyć w danym momencie, jest prawdopodobne, że po jej podziale, czy to przez losowanie, czy przez przyznanie, niektóre części, które nie zostały przydzielone, mogłyby zostać rozdzielone później.

Może to mieć implikacje, po pierwsze, w odniesieniu do ptactwa w latach szabatowych, a to wykracza poza zakres tego badania, ale może mieć również implikacje w odniesieniu do drugiego lub trzeciego syna. Kontynuując model Caleba, części były prawdopodobnie rozproszone. Widzieliśmy to w modelu Antoine'a, w jaki sposób różne kolory mieszają się.

Były pewne obszary, które były wszystkie tego samego koloru lub mniej więcej tego samego koloru, podczas gdy inne były rozproszone. Tekst o Calebie z córką zauważa, że ma ona pewne części, które zostały jej podarowane, a ona idzie do ojca i mówi, dodatkowo, daj mi kilka źródeł. Jest mało prawdopodobne, że te źródła były tuż obok pola, które miała, więc były gdzie indziej, w innym kierunku niż centrum społeczności.

Podróże po Bliskim Wschodzie sugerują, że typowa oddzielna pojedyncza część pola może mieć od pół do jednego akra. Stąd bierze się ta liczba wielkości. Jeśli typowy Izraelita miał łączne dziedzictwo w zakresie od trzech do pięciu akrów, to prawdopodobnie kilka części znajdowałoby się w oddzielnych obszarach pola.

Jest również prawdopodobne, że różne uprawy mogły być uprawiane razem z różnymi częściami. Na przykład pszenica może znajdować się w jednym obszarze, a różni rolnicy mogą sadzić pszenicę lub jęczmień w innym obszarze. Sugeruje się również, że różne części pola mogą różnić się pod względem produktywności, wchodząc w kwestie mikroekologii.

W tej sytuacji rolnik, który musiał sprzedać ziemię, mógł sprzedać tylko część tej ziemi przed rokiem jubileuszowym, część tego, co posiadał, co miałyby implikacje w odniesieniu do tych posiadłości jubileuszowych. Region pastwiskowy znajdował się poza polami. Części pastwiskowe ziemi społeczności prawdopodobnie znajdowały się poza zaoranymi polami, a biorąc pod uwagę dalszą odległość do skupisk mieszkaniowych, wydaje się prawdopodobne, że stada i trzody normalnie pozostawałyby na pastwiskach zarówno w dzień, jak i w nocy, gdy się pały, chociaż po zebraniu plonów z pól mogły zostać przyprowadzone bliżej, gdy zwierzęta pały się, aby oczyścić ściernisko i naturalnie nawozić pole.

Domy nie zostały uwzględnione w podziale ziemi. Znajdują się w centrum społeczności i zostały oddzielone od pola, tak że jeśli ktoś wydzierżawił wszystkie swoje pola, ponieważ jest rozpaczliwie biedny, zgodnie z postanowieniem Jubileuszu,

prawdopodobnie nadal miałyby gdzie mieszkać. To może wyjaśniać sytuację Noemi i Rut po powrocie do Betlejem z Moabu, gdzie mają dom, do którego mogą się wprowadzić.

Zasugerowałbym, że bardzo prawdopodobne jest, że dom Elimelecha nadal był jego własnością, mimo że najwyraźniej wydzierżawił pola, aby udać się do Moabu podczas głodu. Ziemia pozostała w rodzinie. Tekst biblijny ustanawia standard, że ziemia, która została odziedziczona, co może sugerować niektóre z tych innych obszarów, ziemia nie mogła zostać sprzedana, ale była przekazywana z ojca na syna.

Nie wydaje się, aby to wykluczało podział gospodarstwa między dwóch synów. Chociaż prawo mówi, że najstarszy syn otrzyma podwójną część, nie oznacza to, że całe gospodarstwo. Nowe części zostały rozdzielone.

Teraz, to jest otwarte na pytanie, ale wydaje się, że czasami drugim synom mogą zostać przyznane nowe części pola, które nigdy wcześniej nie były rozdzielane. Zauważyłem wcześniej, że ograniczeniem ilości ziemi, jaką rodzina otrzymała podczas pierwotnego rozdziału, była ilość ziemi, którą rolnik mógł przetworzyć lub obsłużyć. Tak więc jest prawdopodobne, że części pola, które początkowo nie były uprawiane, prawdopodobnie te, które były mniej pożądane, ogólnie moglibyśmy powiedzieć dalej, umożliwiłoby to sytuację w przyszłych pokoleniach, w której młodszy syn mógłby założyć nową rodzinę i otrzymać nowe gospodarstwo, tak by rzec.

Omówimy wielkość rodziny później. Gdy właściciel ziemski się starzał, jak wskazuje motto Kinga i Stegera, ziemia przechodziła z pokolenia na pokolenie, a członkowie starszego pokolenia, najprawdopodobniej wdowy, mieszkali ze swoimi żonatymi synami. W tym kontekście byliby utrzymywani na starość przez dorosłe dzieci, chociaż prawdopodobne jest, że tak długo, jak byli w stanie, dostarczali trochę pracy do puli rodzinnej.

Ta konkretna implikacja jest najbardziej znacząca w odniesieniu do punktu odniesienia dla wdów, o czym będziemy mówić w częściach drugiej i trzeciej. Jozue ciągle cytuje liczbę miast i ich wiosek. Chociaż sugerowano, że miasta i wsie były rozróżniane, ponieważ miasta były otoczone murami, a wsie nie, jak zauważono powyżej, nie zawsze tak było, chociaż prawdopodobnie było to normą.

Co ważniejsze, model ten pokazuje, jak biblijne wioski miałyby służyć jako społeczności satelickie, co pozwalałoby rolnikom żyć w rozsądnej odległości dziennego spaceru od ich części pola, przynajmniej w czasach pokoju. Jako takie, strefy wpływów miasta obejmowałyby szereg tych małych przysiółków lub wiosek, które otaczają większe centrum miasta. Gdyby miasta były rzeczywiście otoczone murami, wówczas w czasach niepokoju rolnicy mogliby tam uciekać w poszukiwaniu ochrony.

Jednak bardziej podstawową funkcją miasta wydaje się być to, że te większe ośrodki populacji zapewniały lokalizacje dla rozwoju handlu, gdzie wykwalifikowani rzemieślnicy i artyści mogliby zakładać sklepy i skupiać się na karierach niezwiązanych z rolnictwem, a to byłyby oznaki dojrzewającej i złożonej kultury. Jak zauważono, poprzednie badania dostarczyły dobrego obrazu życia w starożytnym Izraelu, skupiając się na poszczególnych rodzinach i rezydencjach. W pierwszej części tego badania rozszerzyliśmy ten obraz, aby zapewnić pewien wgląd w to, jak rodzina prawdopodobnie wpisuje się w kulturę lokalnej wioski lub miasta.

Ten rozszerzony obraz może sugerować, że od rozszerzonej rodziny oczekiwano, że zapewni wsparcie innym w linii rodzinnej. Rodzi to kilka pytań w kontekście sprawiedliwości społecznej, które zbadamy w kolejnej części, w tym w jaki sposób postanowienia zawarte w Torze odnoszą się szczególnie do wdowy. Podczas gdy nacisk kładzie się na przypadek wdowy, jak sierota wpisuje się w ten obraz? Bardziej dyskusyjna jest kwestia rezydenta obcego. Ponadto, biorąc pod uwagę rozbieżne okoliczności otaczające trzy grupy, dlaczego są one regularnie traktowane zbiorowo jako jedna w tych kategoriach sprawiedliwości społecznej? Mając na uwadze ten obraz i te pytania, w części trzeciej ocenimy, a raczej w części drugiej ocenimy, co stanowiło każdą z tych trzech grup społecznych outsiderów i w jaki sposób postanowienia sprawiedliwości społecznej mogą się do nich odnosić.

Ale najpierw, w części drugiej, przyjrzymy się koncepcji sprawiedliwości społecznej i porównamy nasze rozumienie sprawiedliwości społecznej z tym ze Starego Testamentu. Dziękuję.

To dr Michael Harbin w swoim wykładzie na temat sprawiedliwości społecznej dla społecznych outsiderów w starożytnym Izraelu. To jest część pierwsza, Tło kulturowe starożytnego Izraela.